

Okhaldhunga Times april 2010

God påske, kjære venner!

Her er vi akkurat i ferd med å gå inn i påskefeiringen. Vi ser særlig fram til den årvisse samlingen tidlig påskemorgen på den store, flate steinen midt i rismarkene nær sykehuset. Det er et fantastisk sted å samles for å feire den store seieren over døden.

Okhaldhunga Sykehus har mange gode venner og støttespillere i Norge, og det er flott. Og nå ser vi faktisk spirer til en ny type støttespillere, som vi om mulig setter enda mer pris på:

Tilak Rai fra Sobru fikk selv reddet livet sitt her på sykehuset. Livet ble etterpå også forvandlet i Lalu Pathi klubben Han tok kontakt med sin svoger i London. Han er i den britiske Gurka hæren og tjener godt. Han utfordret sin svoger til å huske hvor han kommer fra, og fortalte ham om sykehuset. Tilak ba han være med å støtte sykehuset som hele landsbyen og området er så avhengig av. Han svarte umiddelbart at han ville gi 10 000 rupees til pasientene gjennom sosialkontoret, som en forsmak. Og er det større prosjekter som sykehuset trenger hjelp til, vil han utfordre alle de utvandrede av Rai folket i London til å være med!

Pengene ble brukt til å kjøpe inn "Supermel" og radioer som vil bli montert fast på alle pasientrommene. Her gjør lokalradioens utsending opptak av Sykehus Direktør Tuk sin tale, mens en av radioene overrekkes av Tilak.

"Supermel" er et næringsmiddel. Alle pasientene ble samlet til ernæringsundervisning, og fikk etterpå hver sin pakke og en smak. Nirmala på Ernæringssettret underviser og Tilak deler ut

Naturligvis er det vanlig at de som har utvandret herfra og kommet til penger, sender støtte tilbake til sin egen familie. Men dette er første gangen slik støtte kommer hele lokalsykehuset til gode. Det er et flott og svært naturlig tiltak, som vi prøver å skape mye blest omkring!

Søppel

Nordfjord folkehøgskole har invadert Okhaldhunga i to dager med en liten hær på 16 ivrige søppelplukkere! Det var linjen for ”vertikalt friluftsliv” som gjerne ville gjøre en tjeneste i vertikalt terreng. Da gikk de ned på kne og plukket hele stien som går fra topp til elvebunn, gjennom Sobru landsby, forbi sykehuset, totalt fritt for kjekspapir, nudelpapir, dropspapir og diverse plastikk.

Inspektør Odd Harald Halse går foran med et godt eksempel sammen med to av elevene. De fikk etter hvert mange tilskuere som gjorde seg tanker, - hva er det de gjør tro? Trenger de det papiret? Flere av innbyggerne i landsbyen samlet seg, og de forstod nok litt mer. De var veldig flau over at gjester fra utlandet så søpla og endog plukket det opp. Når deres egne kommer tilbake fra utlandet, klager de over at det er så møkkete, men da er de blitt for fine til selv å plukke opp søppel.

”Det blir ikke noe forandring her før vi selv kan bøye oss ned å plukke opp etter oss” var en kommentar.

Men det hadde sin pris! To skader kom inn til Doktor Erik. Her er Eivind Kolås på bordet.

Over mange fjell og daler

De bor ikke i Okhaldhunga, men i nabolikdistriktet Sindhuli. Familien har syv barn, og det er ikke noe fungerende sykehus i Sindhuli. Hvis de går hele dagen fra morgen til kveld, trenger de tre dager for å nå hit til Okhaldhunga Sykehus. Så da den eldste sønnen på syv år ble syk var det ikke noen enkel avgjørelse å ta ham til sykehus. Men da han hadde vært syk i to måneder og bare ble verre, tok faren og bestefaren ham til slutt på ryggen og bar ham hit sammen.

Når folk kommer hit i den situasjonen, viser de oss tillit. De kommer hit fordi de er i nød, og har tro på oss. Blodprøvene viste det vi fryktet fra første gang vi så gutten: Han hadde leukemi, blodet inneholdt bare svært få normale celler, men massevis av de ondartede cellene som heter "blaster". Sykdommen var kommet så langt at effekten av behandling selv i de beste sentre ville være tvilsom. Og de hadde ikke råd til "de beste sentre", som ligger i Kathmandu eller i Norge og er for de rike. De hadde snaut nok råd til oss.

Hva gjør vi da? Det er fristende å lure seg selv og dem, som det ofte gjøres på sykehusene her i landet. Å inngi dem falske forhåpninger, og sende dem til et annet sted som de egentlig ikke har råd til, for å bruke lånte penger på behandling som ikke vil virke.

Vi gjorde ikke det. Vi ga antibiotika og en blodoverføring, og så satte vi oss ned med faren og fortalte at sønnen kom til å dø, og at han ikke burde bruke penger på verken landsbyens åndemanere eller byenes business-sykehus. At sønnen trenger hans kjærlighet i en tid nå, enda mer enn ellers. At våre medisiner kan dempe smerter, men ikke gjøre ham frisk. Dagen etter tok faren sønnen på ryggen og begynte på tre lange dagers vandring hjem, for å fortelle det til kona og deres seks andre barn.

Det kjennes som at vi ikke lever opp til den tilliten faren og farfaren hadde til oss da de bar ham hit i dagevis over fjell og dal. Vi blir for små. Det er ingen god følelse. Vi trenger å dele den med dere.

Tuberkulose i hjertet

Lille Krishna er bare fem år gammel. Også han var det faren som tok på ryggen og kom bærende hit med. Men de hadde det lettere, fra deres landsby er det en lang dag å gå til sykehuset. Krishna var blitt så tung i pusten, han ble andpusten for den minste ting. Og selv om han helt hadde mistet matlysten, ble magen bare større og større.

Da vi undersøkte ham fant vi klare tegn på hjertesvikt. Og det var væske både i lungposen, i bukhulen, og i hjertesekken (pericard). Ved å sikte oss inn med ultralydapparatet fikk vi tappet ut 100 ml av væsken fra hjertesekken. Og der fikk vi diagnosen! Væsken viste klare betennelsestegn. Og sammen med resten av det kliniske bildet er dette typisk for en spesiell form for tuberkulose. Den sykdommen har mange former, denne heter pericarditt.

Fra den dagen vi fikk tappet ut væsken rundt hjertet, har Krishna kommet seg. Her på bildet måler vi mageomkretsen. Nå avtar den for hver dag, som tegn på at væsken i bukhulen absorberes, nå som hjertet igjen har fått "arbeidsrom".

Krishna trenger full tuberkulose-behandling og i tillegg kraftige betennelsesdempende midler, steroider, for at ikke det igjen skal utvikle seg en pericarditt, før hans tuberkulose er helt under kontroll.

Men pappa forteller at fra dagen vi tappet væsken ut av hjertesekken hans, har han begynt å smile og leke. Da er vi på rett vei.

Nå er han på NRC, spiser sunn mat og kommer til krefter.

Partnerskap

Vi forteller ofte i Okhaldhunga Times om pasienter som er akutt syke, og hvordan det går med dem. Fordi reisen herfra til andre sykehus tar lang tid og behandlingen der koster mange penger, må de fleste med akutt sykdom få behandling her hos oss, hvis de skal behandles i det hele tatt. Så der står vi ganske alene. Men i behandlingen av pasienter med kroniske sykdommer, og særlig barn med slike lidelser, stiller det seg annerledes. Der er vi et ledd i en kjede som har vokst seg sterk over flere år og som har mange ledd som spiller sammen. Vi vil fortelle dere om et par tilfelle der slikt samarbeid har vært viktig.

Hjertefeil

Gita kom første gang til oss da hun var vel et år gammel.

Hun hadde hatt hyppige lungebetennelser og blitt behandlet for det på den lokale helseposten. Nå var hun blitt dårligere igjen. Ved undersøkelse var hun blålig på leppene, hadde feber, hoste og tung pust, og det var en kraftig bilyd over hjertet, hørbar over hele brystkassen.

Lungebetennelsen kunne vi behandle, men hun hadde tydeligvis en hjertefeil også. Og det er der våre samarbeidspartnere kommer inn. For her kommer mange barn med hjertefeil, og det har vokst fram et godt støtteapparat for dem.

Samaritan's Purse, en Canadisk hjelpeorganisasjon, dekker utgiftene for reise og opphold i Kathmandu for mor og barn, og for undersøkelsene der, for pasienter som vi går god for at trenger det. Sathi Sewa, en kirke i Kathmandu, ser det som sitt kall å fungere som hjem for pasienter fra utkant-Nepal som kommer til Kathmandu, er redde og ikke finner fram i storbyen. De tilbyr mat, husrom og reisefølge til og fra sykehuset. Ganga Lal, Nepals nasjonale hjertesenter, tilbyr selve hjerteoperasjonen gratis til barn av fattige familier, så langt deres egne midler rekker.

Det viste seg at Gita hadde en svær "VSD", et hull i hjerteskillevæggen. Første gang hun ble henvist til hjertekirurgi tore de ikke operere, fordi hun var for underernært. Men det viste seg umulig for oss å få henne opp i vekt, hun greide ikke å spise fordi hjertet arbeidet så tungt. Så da vi henviste henne dit for andre gang, opererte de.

Og nå har hun blitt blid, fet og fin, og viser stolt fram et stort operasjonsarr på brystet.

Hareskår

Samaritan's Purse og Sathi Sewa hjelper oss også til spesialistbehandling for barn under 16 år med andre medfødte misdannelser, som for eksempel hareskår. Men der er det andre spesialsykehus som står for behandlingen:

Pappa'n til Ganesh ble så skuffet og redd da han så hvor misdannet ansiktet til den nyfødte sønnen var, at han stakk av hjemmefra og ble borte i mange måneder. Moren tok sønnen med hit.

Etter omfattende kirurgi med støtte fra nettverket beskrevet over, er Ganesh blitt en kjekk liten gutt, mest takket være en flott, stolt mor! Og nå har til og med faren våget å vedkjenne seg familien sin igjen.

Fra de gale til de glade dager

Martha tilbake i seg selv

Noen vil huske Martha fra begynnelsen av. To søstere kom med henne til kirken fordi hun var en fare for hele landsbyen. De bodde med henne i kirken, bakbundet og på medisiner. De to søstrene ble kristne og Martha roet seg ned og kom til tro. Men så mistet hun språket for lang tid. Så mistet vi henne stadig. Nå hadde hun vært borte mer enn et år, før hun dukket opp smilende på sosialkontoret! Hun hadde dratt til slettelandet og blitt utsatt for en bilulykke, hun ble plukket opp av noen kristne som tok seg av henne og brakte henne tilslutt til et psykiatrisk sykehus, der hun har fått mye hjelp. Nå snakker hun og er kommet tilbake til sin mors hjem. I all fortvilelse i hennes liv, så har fire søsken kommet til tro og hun selv hjelper sin egen mor fram til tro i disse dager. Om vi hadde mistet henne så hadde vår Herre et øye på henne hele veien.

Kollekt?

Her er det ingen beskjedenhet. Når kollektkurven bæres rundt i kirken er det store forventninger! Er det noen som har en større kollektkurv?

Det er en stor glede å kunne gi og stadig er det konvolutter som legges ned i kurven. Da har de regnet ut 10 % av en inntekt de har hatt.

Kollekten er ikke småpenger de har til overs, de har ikke noe til overs. Men en gave de har lagt til side.

Hilsen Kristin og Erik

Støtt gjerne prosjektet vi jobber med i Nepal på Normisjons kontonummer: **1503.02.13537**
Merk Prosjektnr:114.98.847 "Okhaldhunga sykehus".